

פלאש הצבי הצעיר

תורנטון בורגאס

צייר הריסון קאדי

HLA

והעיקר שהיו לו כבר קרניים שלו. הו, כמה גאה הוא היה בהם. הם גדלו במשך כל הקיץ. פלאש בילה זמן רב ליד הבריכה של פדדי הבונה והביט

פלאש הצעיר הרגיש כבר ממש בוגר. הוא היה כבר גדול כמעט כמו אבא שלו, צבי "קל-רגל", ונשא כבר

את כתר הקרניים שלו הראשון. כבר מזמן נעלמו הכתמים שעל עורו.

"כתמים בעור הם רק אצל תינוקות" הוא הודיע לקפץ הארנב כשזה התפלא מעורם של האח והאחות הקטנים של פלאש.

הוא כבר מזמן חדל להיות עופר ורצה שכולם ידעו זאת. הרי אמו, עסוקה בטיפול בתאומים הקטנים, שלחה אותו כבר למצוא את מקומו בעולם הרחב.

בראש מורם התקדם פלאש אל הבריכה של פדדי הבונה. אך הוא היה די נבון ונהג בזהירות. לפני שיצא מבין העצים הביט סביב. שם בצד השני של הבריכה עמד קל-רגל, אביו. פלאש היה בטוח שאין עוד בעולם כולו צבי כל כך נאה. על ראשו נראו קרניים בעלות עשרה חודים. הוא נראה מופתע אך לא מבוהל, כשהסתכל לכוון קצה סכר של פדדי. פלאש הביט לשם. על שתי רגליו, כאילו אדם, עמד שם בוסטר הדוב הגדול. רעד של התרגשות עבר

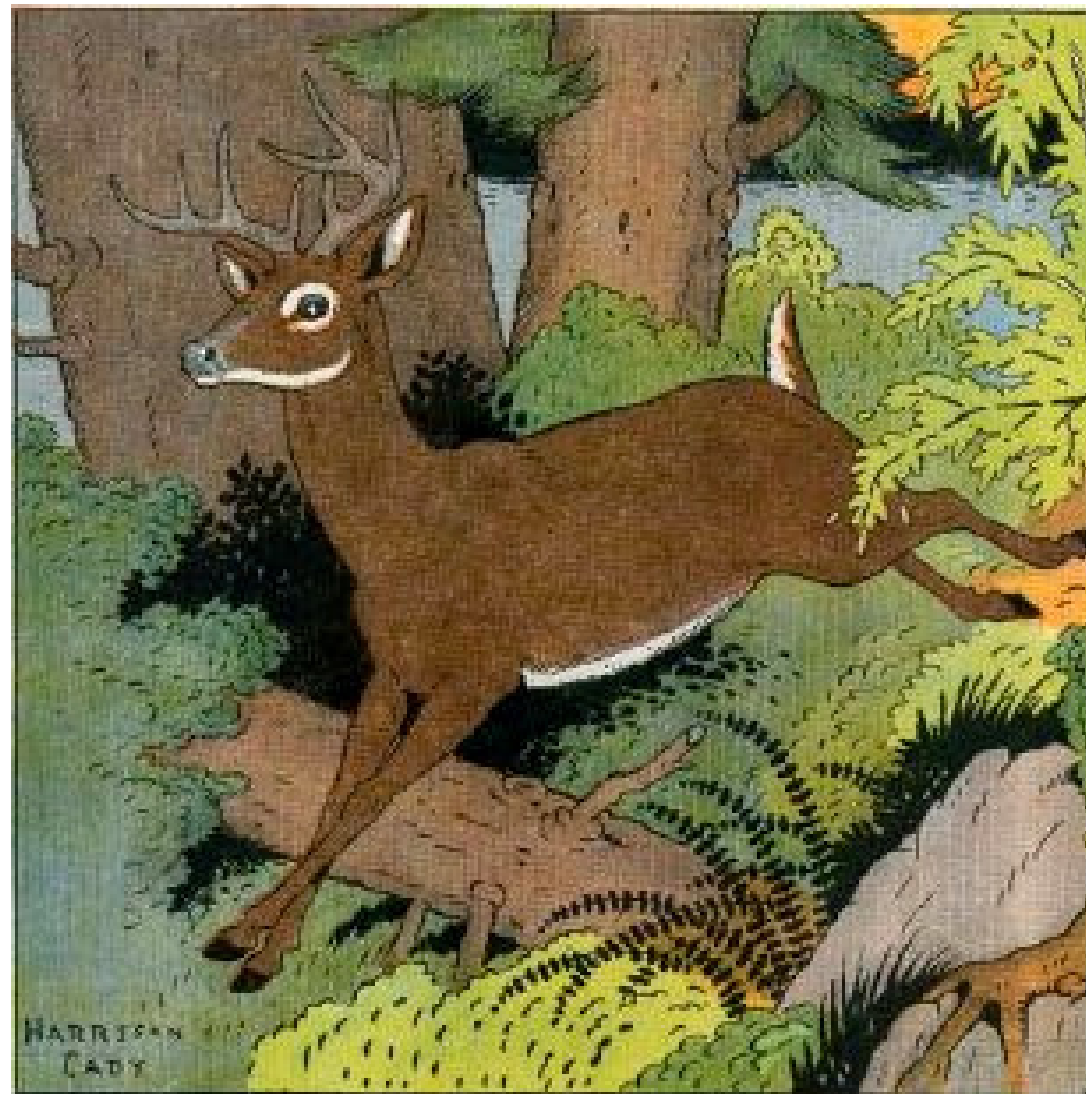
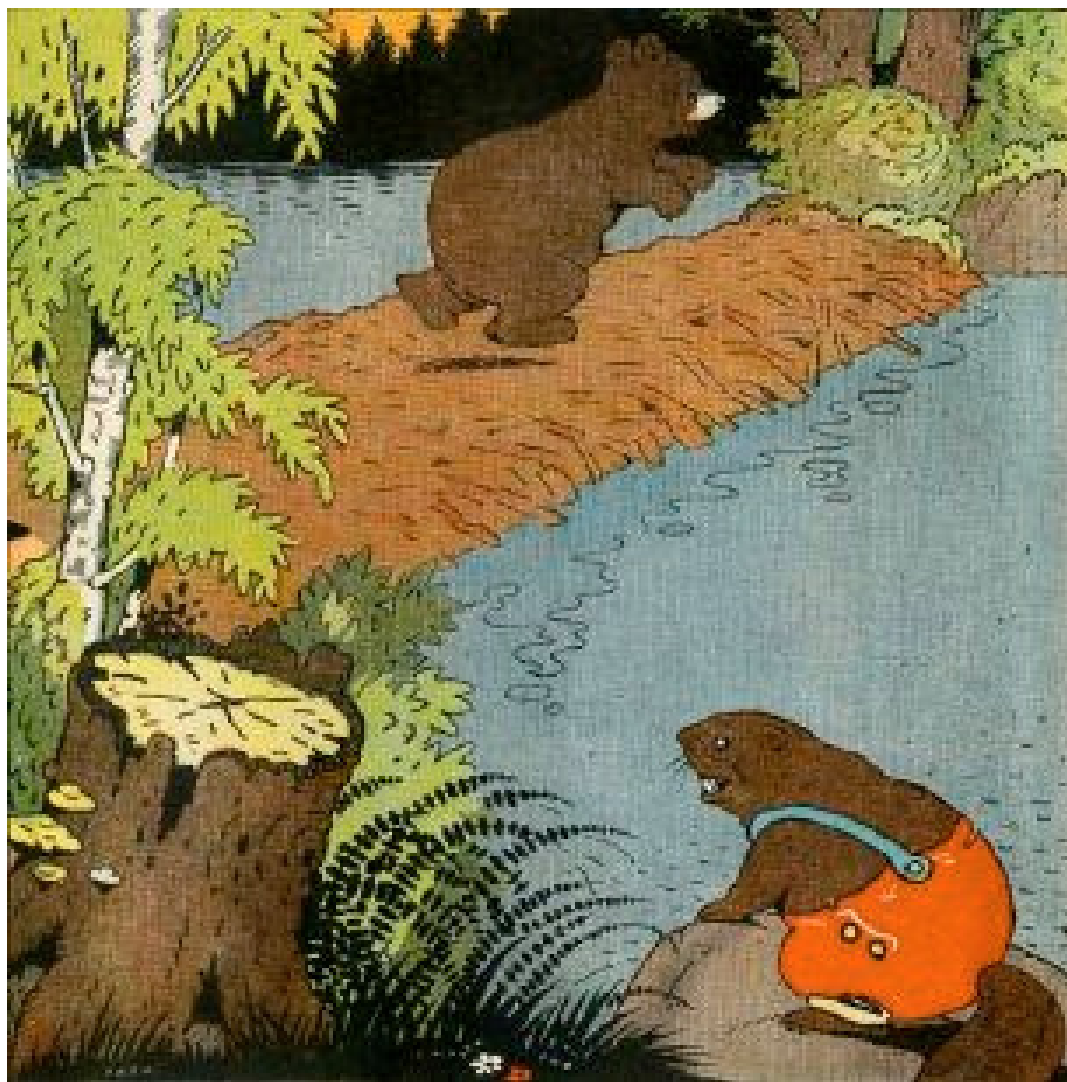
בבואתו. תחילה הקרניים היו עוד רכות והוא היה צריך להשגיח מאוד לא לפגוע בהן. אבל עכשיו הן היו כבר לנשק של ממש, שבו יכול היה להיאבק עם כל אחד השווה לו בגודלו.

השועל רודי עבר בשביל. כשפלאש היה צעיר יותר פחד מרודי. אבל עכשיו הוא נחר, הוריד את ראשו כדי להציג את הקצוות החדים של קרניו, בעט ברגלו באדמה והתפרץ על רודי. אבל השועל רק זז הצדה וגיחך כשפלאש עבר לידו, וכשפלאש הסתובב, רודי כבר נעלם בין השיחים.

יריית רובה. קל-רגל קפץ באוויר, הסתובב
ובדילוגים גבוהים נעלם בין העצים. דוב בוסטר ירד
על ארבע ורץ בכוון שני. גם פלאש הסתובב ורץ

בפלאש. מה יקרה עכשיו?
הוא לא היה צריך לחכות. קראק! לא הרחק
מהחוף, במחצית הדרך בין קל-רגל ובוסטר, ולא
נראה לאף אחד, הופיע פדדי הבונה ונתן מכה
חזקה למים בזנבו הרחב. קראק! זה נשמע כמו

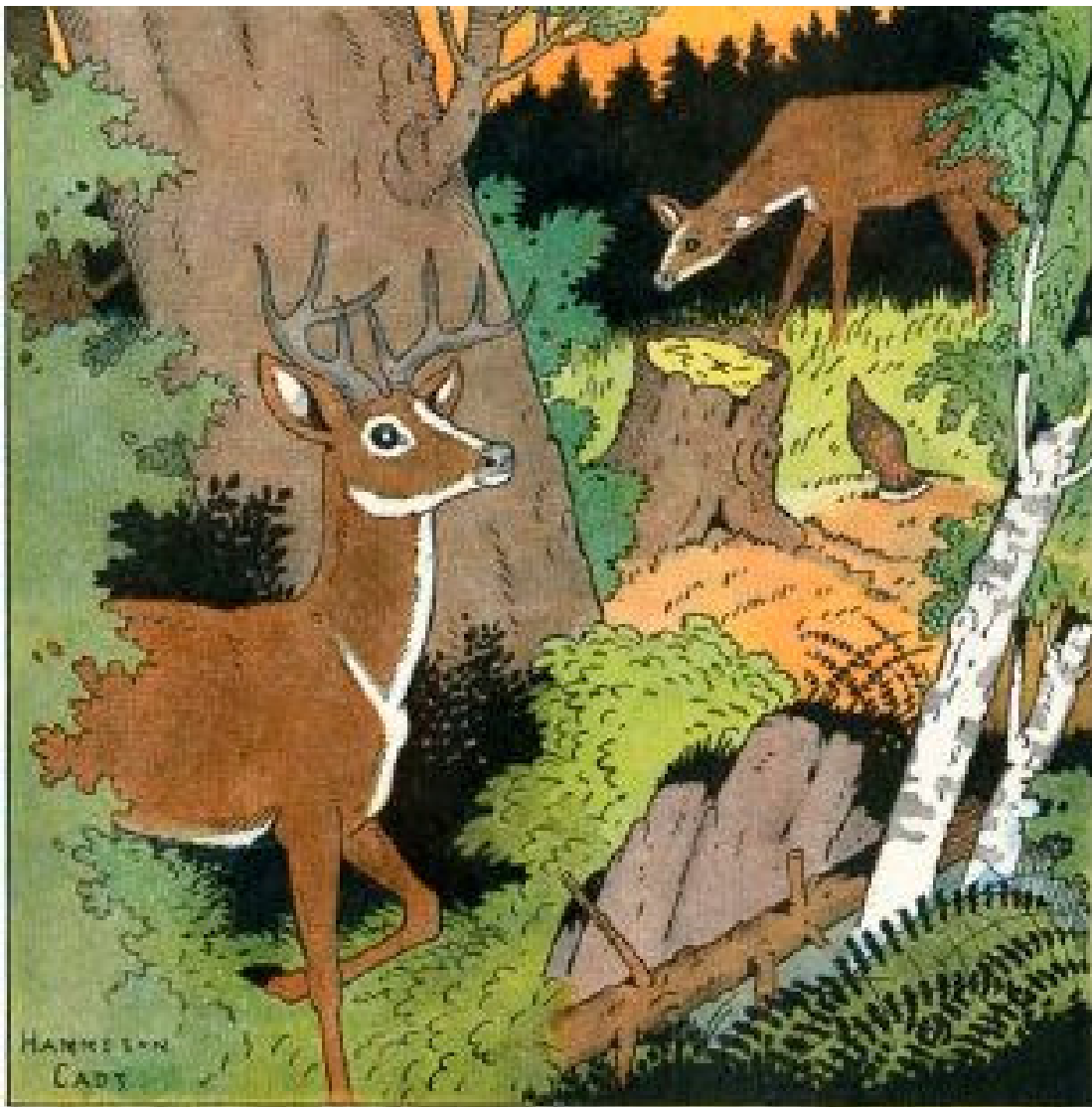
הפעם היא לא תהיה כאן.
פלאש נעמד במקום בו הדרך יצאה מבין העצים
והציץ. סבתא הייתה שם. פלאש התאכזב קשות.
ליד הצביה הזקנה רעתה אמו והתאומים הקטנים,
בעלי העורות המוכתמים שלהם.
רעיון נהדר עלה לראשו של פלאש. עם שריקת
אזעקה הוא קפץ לתוך רחבת היער, ורץ כמו צבי
מבוהל מאוד.

משם. אני מניח שפדדי הבונה חייר, אבל אינני
בטוח בכך.
אחרי רגעים אחדים פלאש הבין מה הפחיד אותו.
הוא הפסיק לרוץ ועבר אל דרך ישנה שהובילה
ביער אל המחנה העזוב של כורתני עצים. הוא נזכר
שבמקום זה מצא פעם גדם ישן וסביבו מלח טעים
ביותר. השאירו אותו, עבור הצבאים, הדייגים שחנו
פעם באחד הבניינים העזובים. הם ידעו שצבאים
יכולים ללכת מרחקים ארוכים כדי למצוא מלח. הם
היו זקוקים לו ואף פעם לא היה להם מספיק.
צביה זקנה, סבתא של פלאש, גירשה אותו כבר
פעמיים משם, לפני שהספיק לתת ליקוק שני. אולי

סבתא לא הסתכלה מאין בה הסכנה. היא מיד רצה
משם עם דגל לבן, כפי שקוראים לזנב של צבי,
מורם לגובה. גם אמא לא עצרה כדי לראות את

למקום בו הסתתר פלאש. ראשה היה מורד והיא נגסה בעשב. לזה חיכה פלאש. רעש פתאומי גדול מאחוריהן וצליל פרסות רצות בבהלה גרמו לגברת חגלה לעוף בכוון אחד,

הסיכון ודילגה אף היא עם דגל מורם, ואחריה שני התאומים. תוך רגע כולם נעלמו ביער. פלאש עצר. הוא ניגש לגדם והתחיל ללקק. מדי פעם הוא הרים את ראשו כדי להקשיב ולהביט לכוון היער, שם נעלמו האחרים. אכן סבתא הופיעה שוב. היא צעדה בזהירות והסתכלה לצדדים בכדי לראות את סיבת הבהלה ולבדוק שהכל עכשיו בטוח.

אבל כשראתה את פלאש היא שכחה את הכל. האם לא הזהירה אותו שלוש פעמים לא לבוא הנה? היא קפצה אל פלאש ישר מבין העצים, והתרוממה כדי להכות אותו בפרסותיה החדות. אבל פלאש היה כבר מוכן. הוא קפץ הצדה ורץ בחזרה לאורך הדרך הישנה. סבתא רצה אחריו כברת דרך, ואז חזרה והמשיכה לרעות ליד הגדם הישן. אמא והאחים הקטנים לא חזרו.

פלאש נשאר עומד על הדרך. אחרי כמה רגעים סבתא נרגעה. מהיער יצאה גברת חגלה והתחילה לנקר ליד הצביה הגדולה. הן היו ידידות ותיקות, שתיים אלה. בסוף סבתא הסתובבה ולא הביטה

ולצביה הזקנה לדלג מעל עצים כרותים ושיחים
בבריחה מבוהלת.
שוב המלח עמד לרשותו של פלאש בלבד. הפעם
סבתא לא חזרה. בסוף פלאש ליקק מספיק ושם
את פעמיו לכוון בריכת פדדי הבונה, כדי לשתות
מים. אני חושש שהוא התגאה לא מעט.
אתם יודעים שצעירים שמצליחים בתעלול מתגאים
קצת. הם לא צריכים אבל מתגאים בכל זאת.
ותסכימו אתי שפלאש היה באמת פיקח כשסידר כך
את סבתו הזקנה החכמה.